

”Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka i denna tid. Jag vet vem jag är och förstår Guds plan” (se Barnens sångbok, s. 48).

Eastons första möte i kyrkan i Tyskland var precis över. Han trodde att det skulle kännas annorlunda, men det liknade mycket mötena där han hade bott i USA. Men här fick han använda hörlurar för att lyssna på talen som översattes till engelska.

Mamma och pappa hade börjat prata med familjen som satt bakom dem. Det såg ut som om de hade en kille i hans ålder!

”Det här är familjen Finotto”, sa mamma till Easton. ”GianMarco ska gå i din klass i skolan.”

”Coolt!” Easton log mot GianMarco. Hans namn lät nästan som om man slagit ihop ”John” och

”Mark” – med ”o” på slutet. ”Så var kommer ni ifrån?” GianMarco log tillbaka. ”Vi kommer från Italien. Men vi flyttade precis hit från Kina.”

”Wow!” sa Easton. ”Jag har aldrig varit i Kina.”

Nästa dag gick Easton till sin nya skola. Han var lite nervös. Men sedan såg han att GianMarco vinkade till honom från andra sidan klassrummet. Han hade åtminstone en vän redan. Det fanns barn från hela världen i hans klass. Kanske skulle han gilla den här skolan.

”God morgon!” Läraren log mot alla. ”Jag heter fröken Albano. Till att börja med undrar jag om någon kan säga vad *identitet* betyder?”

En flicka räckte upp handen. ”Det betyder vem man är. Vad som är viktigast för en.”

”Exakt!” sa fröken Albano. ”Så låt oss lära känna varandra. Kan ni säga något som är en del av er identitet? Vad är det som gör er till just *er*?”

Jag gillar videospel!” sa en flicka på första raden. Fröken Albano log och skrev *hobby* på tavlan. ”Något mer?”

GianMarco räckte upp handen. ”Jag är från Italien.” Fröken Albano nickade och skrev *land*.

Easton försökte komma på något att säga. ”Jag går i kyrkan”, sa en pojke längst bak.

”Det var bra!” tänkte Easton. ”Det borde jag ha sagt.”

Någon skrattade. Och sedan började många barn att skratta. Easton tittade förvirrat på GianMarco. GianMarco såg också förvirrad ut. Varför skrattade de?

När Easton kom hem talade han om för mamma vad som hade hänt.

Mamma rynkade pannan. ”Vissa förstår inte varför kyrkan är viktig. De tycker att det är fånigt.”

”Jaha”, sa Easton. Han tyckte inte alls det var fånigt med kyrkan.

Några veckor senare bad fröken Albano eleverna att göra en presentation tillsammans med en förälder om deras familjs identitet.

”Vad ska vårt projekt handla om?” frågade mamma när de dukade bordet till middag.

Easton tänkte på hur hans klass hade skrattat. ”Jag tycker vi ska göra det om kyrkan”, sa Easton.

Mamma log. ”Det är en jättebra idé!”

”Och kan GianMarco och syster Finotto göra det tillsammans med oss?”

”Jättebra idé. Jag ringer dem efter middagen.”

Nästa dag kom GianMarco och syster Finotto på besök. Först pratade de om vad de tyckte var viktigast med kyrkan. Mamma skrev ner alla tankar i ett skrivblock. Sedan tog de affischpapper och hittade bilder av Jesus och profeter och tempel som de skulle klistra fast.

Till slut var det dags för presentationen. Easton stod tillsammans med GianMarco och deras mammor framför klassen.

Han drog ett djupt andetag.

”Vi är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga”, började han. De turades alla om att förklara olika saker om kyrkan. GianMarco pratade om skrifterna. Mamma pratade om profeter. Syster Finotto

pratade om familjens hemafton. Easton pratade om dopet. Det gick riktigt bra!

Easton tyckte att det kändes bra när de var klara. Ingen skrattade – barnen verkade faktiskt gilla det! Han var glad att han kunde berätta om något så viktigt för sin klass. Han log. Han visste vilken identitet han hade. Han var ett Guds barn! ■

Författarna bor i Baden-Württemberg, Tyskland och i Utah, USA.

Att försvara kyrkan

Tracie Carter och
Maryssa Dennis
Baserad på en sann
berättelse

ILLUSTRATION KAVELA LARSEN

Jag är ett Guds barn

Jag tror på Jesus Kristus

Jag tillhör en familj

GUDS BARN

”Hur upptäcker man sin *identitet*? För det första, tänk på att ni är Guds barn.”

President Russell M. Nelson, president för de tolv apostlarnas kvorum, ”*Identitet, prioritet och välsignelser*”, tal på KUV:s brasafton 10 sep. 2000; se även ”*Identity, Priority, and Blessings*”, *Ensign*, aug. 2001, s. 11.